

Mel. Nu blomstertiden kommer

1 O Herre Gud, din lære,
Din sæd, dit rene ord,
Som udsås til din ære
I folke-hjerters jord,
Hvor kraftig den sig finder,
Når du den lader strø,
Må den dog lide hinder,
Og tit i Spiren dø.

2 På vejen den alfare
Tit noget falder ned
For fod og fugleskare,
Så det ej fæster ved.
Er vore hjerters ager
En alfar verdens vej,
Da kommer Djævlén, tager
Guds Ord, som agtes ej.

3 Og på den tørre klippe
Vel noget spirer straks,
Men væsken snart mon glippe,
Gi'r aldrig korn og aks.
Så er og manges grøde
Udi vor Kristendom,
Snart spiret og snart øde,
I kraft og kerne tom.

4 Blandt verdens torne stride
En del og sygner bort,
Der må det trængsel lide,
Og kvæles inden kort.
Gods, vellyst, verdens ære
De hjerte-torne er,
Som klemmer Guds ords lære,
At den ej frugter bær.

5 Den mindste del kun falder
Udi den gode Jord,
Dér vækst og frugt og alder
får Guds det gode ord.
Hvert hjerte, som vil være
Guds rette sæde-Land,
Mangfoldig frugter bære
Ved himlens dug og vand.

6 O Gud, du ser og kender,
Hvad art af jord jeg er,
Mit hjerte-land sig vender
Mod verden og det bær
Så lidet af den grøde
Og frugt, du venter dig,

Mit hjerte det må bløde,
Når jeg betænker mig.

7 For torn og hårde stene
Min hjerte-grund befri,
Hegn mig med nådens grene
Fra verdens synde-sti!
Dyrk selv mit hjertes ager,
Den frugt må bære så,
Som det dig, Gud, behager
Til ærens krans at nå!

Kingo. Salmebog for Lutherske Kristne
i Amerika #253